

Maandag. 31 juli 1916.

Gisteren om vijf uur rijtuigtoer naar buiten. Allermooiste weder.

Hoe zonderling en hoe schamelijk in deze rampspoedige tijden zich aan het nieuwe van iets te interesseeren als een onnoozel kind: het is mij telkens een plezier in plaats van een krenking aan de schildwachten mijn pasport te kunnen toonen.

Hoe vriendelijk ik het ook doe, en, om hun graad van beschaving te studeeren, ze daarbij aanspreek en vraag: "Alles richtig?" is er geen beleefd wederwoord uit te krijgen, zelfs geen groet. Wat zijn die menschen doorgaans lomp en ongeleerd! En gedwongen schoolgaan bestaat in hun land. "Der Pass von die Madam auch," gaat het, naar mijn gezellin en eigenaarster van het rijtuig wijzend. Wij rijden naar Oostakker, een drietal kilometers van Gent, Oostakker, dat meest Lourdes wordt genoemd, omdat aldaar een grot in navolging van degene ter eere der verschijning van Onze-lieve Vrouw in de Pyreneën is gebouwd en dat er water uit de Gave naar hier in tonnen is gebracht. Van overal in Vlaanderen stroomt het volk er op zon- en feestdagen naartoe om mirakels van genezing te verkrijgen.

En daar zelfs op die thans eenzame wegen soldaten twee drie of meer. Gaan ze ook naar die grot uit vromen zin? Het ware niet te verwonderen: de geestelijken van Gent houden niet op uitbundigen lof te verkondigen over de stichtende houding der duitsche soldaten tijdens de goddelijke diensten en over het groot getal hunner, die des zondags de heilige tafel naderen.

Of is het de heerlijkheid der natuur, die hen uitlokt in al dat groen met al dat blauw daarboven, in die pure lucht na zooveel regen, in dien zonneschijn, die op de velden lacht, waar de oogst in gouden schoven staat?

Hoe treft daarna de drukte in de stad! De werkelijkheid wekt ons uit de begoocheling, het wagenrollen, het motoklakken, het tramschellen, heel het verkeersgewoel...

Hoor die trommelslagen, die sterke passen van rekruten op den terugtocht van het oefeningsplein. Volop staan we in den krijg en op een vuurberg, die ten allen stond uitbarsten kan.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)